

led et Nederlag i 1864, skaffede os Sønderjylland tilbage i 1920; thi direkte kan det ikke komme. Danmarks Krigshistorie kan skrives med to Verselinier: een Gang du Herre var i hele Norden, bød over England, nu du kaldes svag. Det er den direkte Linie. At vi fik Sønderjylland tilbage, fordi vi kæmpede, som vi kæmpede, i 1864, kan det ærede Medlem paastaa, men der foreligger ikke Bevis, det kan hverken bevises eller modbevises.

Naar det ærede Medlem nu for Landets Skyld opfordrer Venstre til at staa fast paa det Standpunkt, det har taget hidtil, saa vil det ærede Medlem kunne tale til i Morgen tidlig, han vil umulig kunne komme bort fra, at han har ændret hele sin Opfattelse, takket være den nye Vind, der blæser i Europa.

**Formanden:** Det ærede Medlem Hr. Brorsen har bedt om at faa Ordet for tredje Gang under denne Forhandling. Dette kan kun imødekommes, saafremt Tinget dertil giver sit Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ordet.

**Brorsen:** Jeg skal fatte mig meget kort, men der er et Par Bemærkninger i det ærede Medlem Hr. P. Munchs Tale, jeg gerne vil svare paa. Det kan ikke nytte paa dette Tidspunkt at optage en Forhandling angaaende Tallene, al Diskussion hører op, naar det ærede Medlem ikke vil rette sig efter Statsregnskabets klare Tal. Ifølge Statsregnskabet for 1922—23 var, saaledes som anført i vor Betænkning, Militærudgifterne ca. 55 Mill. Kr., medens de, udregnet paa samme Maade, med nogenlunde samme Pristal, efter den nuværende Ordning andrager ca. 48 Mill. Kr. Det kommer det ærede Medlem til at lade staa. Vil han ikke bøje sig for Statsregnskabets Tal, saa hører alting op. Men saa maa jeg overlade til enhver at bedømme, hvem der har Ret, det ærede Medlem eller jeg.

Spørgsmaalet Finland har spillet en vis Rolle i Diskussionen her, foranlediget af en Udtalelse i mit første Foredrag. I den Henseende udtalte det ærede Medlem Hr. P. Munch, at det var ganske haabløst at foretage en Sammenligning. Det har jeg heller ikke gjort. Men jeg har henvist til Finland og til Borgerkrigen dér. Hvis Danmark kom i en lignende Situation, hvor ca.

60 000 fremmede Soldater sammen med Dele af Landets Befolkning fører Landet ud i Borgerkrig, er det haabløst, siger det ærede Medlem, at tænke sig at gøre noget imod noget saadant. Naar det ærede Medlem vender sig til Finland, og ser den kraftige, delvis ad Frivillighedens Vej førte Forsvarsbevægelse, der findes deroppe, tror han saa virkelig ikke, at dette Land var i Stand til at løse den Opgave? Men jeg nævnte et meget mindre Tal. Jeg vil naturligvis indrømme, at det er vanskeligt at komme ind paa ganske konkrete Eksempler, men paa den anden Side er det en Nødvendighed, naar man skal undersøge Spørgsmaalet, at man gør sig Tanker og Forestillinger om, hvilke Opgaver den Ordning, man paatænker at indføre her i Landet, i det hele taget kan løse. Og her henviser jeg atter til det finske Folk i dette Øjeblik og for Resten ogsaa til andre smaa Lande.

Med Hensyn til de Munchske Teorier, som han har fremført paa en veltalende og saglig Maade, maa jeg sige, at de er aldeles enestaaende i hele den civiliserede Verden. Jeg spørger: Er det Taaber, de Statsmænd, der findes ogsaa af socialdemokratisk Farve i saadanne smaa Lande som Finland og Belgien? Nu nævnte det ærede Medlem Robert Cecil, og hvad han har sagt med Hensyn til, hvad de smaa Stater havde Pligt til at gøre. Ja, det ved vi saa udmærket godt. Vi ved godt, at vi er en suveræn Stat og har selv Ret til at træffe Bestemmelse om, hvad vi vil gøre. Men i den Forbindelse anførte jeg, hvad den czechoslovakiske Udenrigsminister siger: Vi bestemmer selv, hvad vi vil gøre, men det er de andre, der siden træffer Afgørelse med Hensyn til, hvad vi burde have gjort.

Og dér synes jeg, at det ærede Medlem den ene Gang efter den anden kom uhyre let over Tingene. Man behøver ikke at være Folkeretslærer eller at komme dybt ind i Folkerettens Mysterier for at forstaa, at skal vi anmode om Hjælp hos andre, saa vil man fra deres Side forlange, at vi selv har præsteret noget for at redde os selv i en eller anden Situation. Men det hører ogsaa til den Slags Spørgsmaal, som jeg mener man vil komme til at diskutere under en Nedrustningskonference, og derfor imødeser vi en saadan med stor Glæde.

Det ærede Medlem nævnte — det er det sidste, jeg skal sige i denne Forbindelse — Italiens Overfald paa Grækenland og Besættelsen af Korfu. Jeg vil derom sige, at hvis man ikke havde bragt Italien til Fornuft, hvis man fra Folkeforbundets Side eventuelt skulde have sat et meget betydeligt Tropicontin-